

De verkeerde man

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Het oordeel
In het gezelschap van leugenaars
De zevende dag
De verborgen man
Geschonden vertrouwen

David Ellis

De verkeerde man

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Wrong Man

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2012 by David Ellis

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Ruud van de Plassche

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

David et Myrtille/Arcangel Images

Foto auteur

Courtney Matevey

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4215 4

ISBN 978 90 443 4216 1 (e-book)

D/2014/8899/31

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.davidellis.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Jonathan Lincoln Ellis,
onze kleine man*

Proloog

Januari

Vanavond zal het slecht aflopen met Kathy Rubinkowski.

Maar op het moment is ze ingespannen haar auto aan het inparkeren op de krappe open plek die amper een straat van haar appartement vandaan beschikbaar is. Ze hoort haar Accord hier eigenlijk niet in de minime ruimte tussen de SUV's te proppen, maar een vrije parkeerplaats zo dicht bij haar flat is even zeldzaam als een passage van de komeet Halley. Zo'n buitenkansje laat ze zich niet ontgaan, ondanks de onvermijdelijke blutsen door de omringende bumpers.

Ze kijkt om zich heen voordat ze de motor uitzet. Aan dit noordelijkste stuk van Gehringer Street liggen lage omheinde flats met daartussen een enkele vrijstaande eengezinswoning, gewoonlijk in afwachting van een verbouwing door het zoveelste yuppiestel dat er in trekt. Het is bijna elf uur 's avonds en de straat oogt leeg en slaperig. De lantaarns geven voldoende licht. Boven de straten hangt een lichte nevel dankzij de stijgende temperatuur vandaag. Het is januari in het Midden-Westen, maar vanmiddag haalde het kwik de zes graden.

Ze zucht diep en rekt zich uit. Ze is doodop. Na acht uur lang vrachtbrieven controleren en facturen verzenden, gevolgd door vier uur college anorganische chemie waarin professor Dylan met zijn monotone stem maar doorzeurde over molecuulorbitaaltheorie, is Kathy totaal gesloopt.

Ze grist haar rugzak van de passagiersstoel en stapt behoedzaam de auto uit. Ze sluit het portier en vergrendelt met een *biep* het slot. De temperatuur is het afgelopen uur gedaald, alsof de stad zich plotseling heeft herinnerd dat het winter is. Kathy zoekt nogmaals snel met haar ogen de omgeving af. Alles lijkt veilig. Ze loopt achterom naar de kofferbak en doet de klep omhoog. Ze buigt voorover en pakt haar gymtas. Ze had gedacht vanavond te gaan fitnessen in de sportzaal van de universiteit, maar ze kon de energie niet meer opbrengen. Misschien doet ze zo meteen nog twintig minuutjes op haar loopband, al betwijfelt ze dat.

Ze betwijfelt het omdat haar nog iets anders te doen staat. Geen opdracht van het werk. Geen opdracht van school. Helemaal geen opdracht. Iets wat haar dwarszit. Iets wat misschien niets betekent, maar hoe langer ze erover nadenkt...

Ze doet de kofferbak dicht. Opeens snakt ze naar adem en ze stoot zich tegen de grille van de auto achter haar. Zonet was er niemand op straat. Nu wel. Ze herademt.

‘Sorry,’ zegt ze, zich bewust van haar verwarde reactie. ‘Je liet me schrikken.’

Nog geen vijf seconden later doorboort een kogel haar schedel tussen haar ogen. De kogel, perfect horizontaal afgevuurd, versplintert op zijn baan haar aangezichts- en voorhoofdsbeenderen en de binnenkant van haar oogkassen en blijft dan steken in haar hersenstam. Hij creëert een schokgolf die zich door haar hersenen voortplant en haar ogenblikkelijk het bewustzijn doet verliezen. Slechts een fractie van een seconde voordat de duisternis intreedt, herinnert Kathy zich dat ze morgen vierentwintig wordt.

Ze zakt als een zoutzak in elkaar. Bloed gutst uit haar neus en mond, voortgepompt door een hart dat nog niet beseft dat het moet ophouden met kloppen. Haar zwart wordende ogen zien niet hoe de handen van de man haar tasje van haar arm af schuiven, het mobieltje uit haar heuphouder halen, de ketting van haar hals rukken.

Ze hoort de schoenen van de man niet over het trottoir galmen wanneer hij zich bij haar levenloze lichaam vandaan haast.

Rechercheur Frank Danilo tuurde door de eenrichtingsspiegel. De dader praatte in zichzelf, waarbij hij continu zijn lippen bewoog en wriemelde met de vingers van zijn verstrengelde handen.

De bij zijn arrestatie afgenomen vingerafdrukken bleken te behoren bij ene Thomas David Stoller. Leeftijd zevenentwintig jaar. Drieëntwintig maanden geleden ontslagen uit de commando-eenheid. Officieel woonachtig aan Van Hart Way, maar afgaand op zijn uiterlijk verbleef Stoller in Franzen Park.

‘Hij praat zonder ophouden.’ Rechercheur Mona Gregus nam een slokje van haar koffie. ‘Al hing m’n verdomde leven ervan af, ik kon er geen woord van verstaan.’

‘Omdat hij mompelt of omdat hij raaskalt?’

Gregus schudde haar hoofd. ‘Allebei misschien.’

‘Is hij echt onze man?’ vroeg Danilo. ‘Want je begrijpt waar dit op uitdraait.’

‘Ja, dat weet ik, Francis, maar dat is niet ons probleem. We laten hem een verklaring afleggen en dan mag het OM het overnemen.’

Danilo knikte. Hij gaf een klopje op haar arm met de rug van zijn hand. Hij pakte de doos met bewijzen mee en ze liepen de verhoorkamer binnen.

Meteen sloeg de stank hun in het gezicht, een krachtige lichaamsgeur. Tom Stoller had samengeklit donker haar dat alle kanten uit piekte en een zware baard waarin zich allerlei rommel verzameld had. Hij droeg twee laagjes kleren over elkaar, een morsig onderhemd en een vuil, gescheurd overhemd met lange mouwen en een zo verbleekte opdruk dat er niets van te maken was. Ze hadden hem in deze kleren gevonden. Dat was wat merkwaardig omdat hij buiten leefde en sliep, en deze schaarse kledij bood beslist geen afdoende bescherming tegen de ijzige kou.

Stoller had wallen onder zijn donkere, uitdrukkingloze ogen. Zijn wangen waren vlekkelig en zaten onder de littekens. Hij was onnatuurlijk mager. Toen de rechercheurs de verhoorkamer betraden krompen Stollers schouders ineen, maar voor het overige vertoonde hij geen tekenen van herkenning.

Rechercheur Danilo nam even de tijd om na te denken over deze zaak. Een dakloos geworden veteraan van de Irak-oorlog. Officieel was hij hier niet het slachtoffer, maar dat nam niet weg dat hij een eigen tragedie had doorgemaakt. Dat vond Danilo het allerergste van zijn baan, wanneer je even sterk met de dader meevoelde als met het slachtoffer.

Danilo zette de videocamera aan en wierp een blik door de lens om er helemaal zeker van te zijn dat de stoelen aan de tafel in beeld waren. Uiteraard was dat het geval, maar je wist maar nooit – achttien maanden geleden was er dat incident geweest op Afdeling Twee, toen de camera op de een of andere manier was verschoven en de rechercheur dat niet had gecheckt. Rechter Mulrony was bepaald ontstemd geweest toen hij een opname van een kale muur zag en de gesprekken enkel kon horen; hij verwierp een perfect afgelegde bekentenis van een dubbele moord.

De rechercheurs namen plaats op hun stoelen tegenover de verdachte. ‘Dit is rechercheur Francis Danilo. Naast me zit rechercheur Ramona Gregus. Verhoord wordt David Stoller.’ Danilo vermeldde Stollers sofi-nummer en zijn laatst bekende adres alsook de datum, tijd en plaats van het verhoor.

‘Meneer Stoller, ik ben rechercheur Frank Danilo. Dit is rechercheur Mona Gregus. Mag ik Tom zeggen?’

Stoller zette zijn gemompel voort, maar had nu zijn kin ingetrokken en zijn stem gedempt. Koeterwaals. Onsamenvattend gebrabbel.

‘Tom, zou je me aan willen kijken?’

De dader sloeg zijn ogen naar hem op en ging toen rechtop zitten.

‘Tom, je hebt het recht om te zwijgen. Alles wat je zegt, kan en zal in de rechtszaal tegen je gebruikt worden. Je hebt recht op een advocaat. Als je geen advocaat kunt betalen, wordt er een aangewezen om je te vertegenwoordigen. Begrijp je deze rechten, Tom?’

De verdachte keek heen en weer tussen de beide rechercheurs. Ondertussen knikte hij de hele tijd. De videocamera zou die knikjes registreren. Het Hooggerechtshof had nooit gezegd dat de verhoorde verbaal moest instemmen.

‘Tom...’

‘Heb je... water?’ vroeg Stoller, met een rauwe stem van het slijm. Eerste contact.

‘Je wilt wat water, Tom? Dat zullen we voor je halen.’

Rechercheur Gregus verliet de kamer. Danilo wachtte. Technisch gezien kon hij doorgaan, maar een advocaat voor de verdediging kon iedere door Stoller gemaakte verklaring aanvechten zolang hij zijn water niet had. Geen enkele rechtbank zou dwang constateren, maar de juiste jury, met de juiste advocaat, zou kunnen slikken dat Stoller meende geen leniging van zijn basisbehoeften te krijgen als hij de smerissen niet gaf wat ze wilden.

Een moment later zette Gregus twee grote piepschuimbekers water voor Stoller neer. Hij dronk ze allebei in één teug leeg, waarbij aan weerszijden water wegliep en van zijn vuile baard droop. Hij smakte met zijn lippen en knikte.

‘Ik heb het warm,’ zei hij.

‘Oké,’ zei Danilo. ‘We kunnen zorgen dat je een dek... je hebt het *warm*?’

‘Ik heb het warm.’

Moeten de zenuwen zijn, meende Danilo. Inwendige thermometer loopt op wegens angst. Dat gebeurde soms. Het was nauwelijks voor te stellen dat deze man niet permanent verkouden was met zijn haveloze kleren en een buitentemperatuur van rond de min vijf, maar hij was nu al verscheidene uren binnen.

‘Tom, weet je waarom je hier bent?’

Stoller antwoordde niet. Hij had zijn gebrabbel gestaakt en leek te luisteren.

Danilo opende de doos met bewijzen en hield de zak omhoog die het moordwapen bevatte, de halfautomatische Glock 23.

‘Dat is mijn pistool,’ zei Stoller toen Danilo het voor hem liet bungelen.

Danilo schonk Gregus een zijdelingse blik. Jezus. Dat was makkelijk. ‘Is dit jouw pistool, Tom?’

Stoller reikte ernaar. Danilo trok het terug.

‘Dat is mijn pistool,’ drong Tom aan, alsof hem onrecht werd aangedaan.

‘We hebben het nog een poosje nodig, Tom. Goed? Hou je billen op die stoel.’

‘Het is van mij.’ Stoller keek omlaag naar de tafel. ‘Het is van mij.’

‘Hoe kom je aan dit pistool, Tom?’

Stoller antwoordde niet. Het leek wel alsof hij het niet gehoord had. Danilo herhaalde de vraag en kreeg weer geen antwoord.

‘Waar woon je, Tom?’ vroeg hij.

De ogen van de verdachte schoten heen en weer, een scheve glimlach vloog over zijn gezicht. ‘Waar ik... woon?’

‘Goed dan, slaapt,’ zei Danilo. ‘Waar slaap je?’

‘Park.’ Stoller grinnikte.

‘Franzen Park?’ Het antwoord leek voor de hand te liggen. Franzen Park was de naam van de aangrenzende wijk, een steeds populairdere plek, waar her en der dure villa’s opschoten tussen de flats waar studenten als Kathy Rubinkowski woonden. Maar Stoller bracht de nachten duidelijk in het park zelf door.

Stoller schudde zijn hoofd, maar hij leek niet van plan te antwoorden.

‘Westkant van het park, Tom.’ Danilo probeerde achteloos te klinken. ‘Een straat genaamd Gehringer. Ken je die straat, Tom?’

Geen antwoord. Met een langzame aanloop leek Danilo niet ver te komen. De rechercheur trommelde met zijn vingers en dacht even na.

‘Waarom ben je weggerend voor de agenten, Tom?’

De politie had Stoller aangetroffen in Franzen Park, weggekropen tussen twee afvalcontainers achter het gebouw van de plantsoendienst, waar hij een handtas doorzocht die van Kathy Rubinkowski was. Hij smeed een tuinpaaltje naar een van de agenten, waardoor die zijn zaklamp verloor, en was ruim drie straten verder gered voordat de agen-

ten hem met de hulp van een passerende patrouillewagen de pas konden afsnijden.

Stoller hield op met wiebelen. Zijn ogen schoten alle kanten op. Nieuwe warmte, nieuwe stank wasemden uit hem. Zijn voorhoofd glom van het zweet. Zijn handen kwamen omhoog van de tafel, bleven geheven in de lucht. Hij leek rond te dolen in een andere wereld.

Rechercheur Danilo was geduldig, maar Stoller deed nog steeds geen mond open. Ten slotte herhaalde Danilo zijn vraag waarom hij van nacht voor de politie was weggerend. Hij probeerde ook een paar andere. *Wat heb je afgelopen nacht gedaan, Tom? Hoe kwam je aan dat handtasje, Tom?*

‘Tom.’ Danilo liet zijn hand met een klap op de tafel neerkomen.

Stoller kromp ineen bij het geluid maar wendde zich niet tot Danilo. Het leek alsof hij een geluid had gehoord dat hij niet kon plaatsen. Zijn lippen bewogen snel, maar Danilo mocht hangen als hij er één enkel woord van verstond.

‘Tom!’ herhaalde hij, een nieuwe klap met zijn hand gevend.

Rechercheur Gregus diepte een dossiermap uit de doos met bewijzen op. Foto’s van de plaats delict. Ze schoof ze naar Danilo en knikte.

Juist. Waarschijnlijk was dit er het juiste moment voor.

Danilo schoof een foto over de tafel. Kathy Rubinkowski lag dood op straat naast haar auto, midden in een plas bloed.

De verdachte keek vluchtig naar de foto en wendde zijn ogen af. Zijn hoofd zwiepte heen en weer, de ogen stijf gesloten.

‘Was dit jouw werk, Tom? Heb jij deze vrouw vermoord?’

De tafel schommelde op zijn poten toen Stoller zichzelf wegduwde en uit zijn stoel opsprong.

‘Tom, heb jij deze vrouw neergeschoten?’

Stoller, die nu naast zijn stoel stond, schudde hevig met zijn hoofd en trok met beide handen aan zijn haar.

‘Tom, als je me hiervoor geen verklaring geeft, word je aangeklaagd voor moord met voorbedachten rade.’

‘Nee.’ Hij schudde zo hard en onbeheerst met zijn hoofd, dacht Danilo, dat hij zichzelf pijn moest doen.

‘Vertel me hoe het gegaan is, Tom, want anders zit je de rest van je leven...’

‘Leg het neer!’ riep Stoller met een lage, beheerste stem. ‘Laat vallen! *Leg het neer*, zei ik.’

De rechercheurs keken elkaar aan. Geen van beiden hield iets vast wat ze neer konden leggen. Wat bedoelde hij...

‘Leg het neer!’

Danilo beraadde zich. Het eerste punt van zorg was hun veiligheid. Maar er waren in deze kamer geen geladen wapens, en als de situatie uit de hand liep konden ze altijd op de noodknop onder de tafel drukken, zodat het alarm afging en er hulp kwam.

Een ander punt van zorg was de camera, maar de verdachte was nog steeds in beeld, en het volume van zijn stem was meer dan toereikend.

Stoller zette zich schrap, de voeten gespreid, en bleef zijn bevel schreeuwen: ‘Laat het wapen vallen! Laat het wapen nu vallen! Leg je wapen neer!’

Gedurende al die tijd waren zijn ogen gesloten. Hij schreeuwde feitelijk tegen de muur.

Er volgde een gespannen stilte, die een paar seconden aanhield. Op behoedzame toon vroeg Danilo: ‘Richtte ze een wapen op je, Tom? Is het op die manier gegaan?’

‘Ik zei toch dat je het neer moest leggen!’ Stollers houding ontspande. Zijn stem zakte van een dwingend bevel af tot een klaaglijk verzoek. ‘Ik zei toch... ik zei dat je het neer moest leggen. Waarom heb je niet...’

Stoller zeeg op de grond ineen. Hij stootte een deerniswekkende weelklacht uit, iets tussen een angstige meisjesachtige gil en een dierlijke keelklank.

‘Word wakker!’ jammerde hij. ‘Alsjeblieft, ga niet... ga niet dood... alsjeblieft, in godsnaam, ga niet dood...’

Stoller barstte uit in onbedaarlijk gesnik.

Rechercheur Danilo kneept in de brug van zijn neus en slaakte een diepe zucht. Soms haatte hij dit werk.

BOEK I

Oktober-november

1

Deidre Maley hield haar adem in tot ze Rechtszaal 1741 verlaten had. Als een trotse vrouw die haar emoties zorgvuldig verborg, wachtte ze tot ze een klein deel van de gang voor zichzelf had alvorens in tranen uit te barsten.

Ze had zich zo hulpeloos gevoeld. Zo ontzettend kwaad en verward en hulpeloos. De aanblik van haar neef Tommy in dat gevangenispak had door haar ziel gesneden, zoals hij daar met lege ogen naar de grond staarde terwijl de rechter op zakelijke toon beschikkingen uitvaardigde die ze niet helemaal begreep, en die Tommy in zijn huidige toestand ongetwijfeld niet kon volgen. Hun pro-Deoadvocaat was een aardige man die het hart op de goede plek leek te hebben, maar hij was altijd met verschrikkelijk veel zaken tegelijk bezig en had altijd enorme haast, met telkens weer die belofte dat ze tijd genoeg hadden om het proces voor te bereiden, ook al begon het nu al over *minder dan twee maanden*.

Na een poosje herwon Deidre haar zelfbeheersing. Met tranen was nog nooit iets opgelost, zei haar moeder altijd. Haar neef Thomas had geen moeder, niet meer althans. Hij had nu alleen haar nog.

Ze zag een paar mannen die eruitzagen als journalisten – afgaande op de blocnotes en digitale recorders in hun handen – de aangrenzende rechtszaal, 1743, binnenrennen. Omdat ze niet stond te popelen om terug naar haar werk te gaan, volgde ze hen.

De ingehouden stilte en vormelijkheid, in combinatie met spanning, maakten duidelijk dat hier een proces gaande was. Angst welke op in haar borst. Binnen luttele weken was het Tommy's beurt om terecht te staan.

Deidre ging zitten en keek toe. In het midden van de zaal stond een jurist in een grijs pak met een aanwijsstok in zijn hand, naast een sterk uitgegrote foto die op een driehoek stond en naar de jury was gericht. Als ze het goed zag, was het een foto van een benzinstation en een straat.

‘Goed, mevrouw Engles,’ zei de jurist met galmende stem, ‘weet u zeker dat u een duidelijk en onbelemmerd zicht op de schietpartij had?’

‘Jawel.’ In de getuigenbank zat een jonge, knappe zwarte vrouw, op z’n hoogst halverwege de twintig.

‘En deze vrachtwagen.’ De aanklager wendde zich naar de uitvergroete foto en richtte zijn aanwijfsstok op een vrachtwagen die voor het benzinstation geparkeerd stond, parallel aan de straat en loodrecht ten opzichte van auto’s die daar zouden tanken, alleen waren er op de foto geen auto’s te zien. ‘Deze vrachtwagen belemmerde uw zicht dus niet?’

‘Nee. We waren aan het uiteinde van de straat. Je kon langs de vrachtwagen kijken.’

‘Voor de goede orde, was dat de westkant?’ De jurist hanteerde opnieuw zijn aanwijfsstok. ‘Aan het uiteinde van de straat, ten westen van het benzinstation?’

‘Dat klopt.’

‘De verste westelijke rij benzinepompen?’

‘Ja.’

‘En u bevond zich aan de westkant van die laatste rij benzinepompen?’

‘Ja.’

‘Ik laat u nu nogmaals Bewijsstuk Vierentwintig van het OM zien.’ De jurist liep naar een tweede foto, op een tweede driehoek. ‘Geeft deze foto uw gezichtsveld nauwkeurig weer, vanaf de bestuurdersstoel van uw auto, waar u zat toen deze auto op de avond van de schietpartij aan de westzijde van de meest westelijk gelegen rij benzinepompen stond geparkeerd?’

‘Ja, dat is wat ik zag.’

‘En u kon zonder moeite de straat recht voor u zien, wat dus in zuidelijke richting zou zijn geweest, zonder hinder van die vrachtwagen?’

‘Ja, moeiteloos.’

‘En u weet zeker, mevrouw Engles, dat u hebt gezien wie Malik Everson heeft doodgeschoten en dat deze persoon vandaag in deze rechtszaal zit?’

‘Ja, het was Rondo.’

‘Met “Rondo” bedoelt u Ronaldo Dayton?’

Aan de tafel van de verdediging stootte de advocaat een zwarte man aan die naast hem zat. Die man stond op.

‘Hij daar is Rondo,’ zei de getuige.

‘Wil de rechtbank alstublieft in het verslag opnemen dat de getuige de verdachte, Ronaldo Dayton, heeft herkend.’ De aanklager knikte tevreden. ‘Geen vragen meer,’ zei hij.

Deidre zuchtte. Het OM beschikte over zoveel middelen. Een legioen van politieagenten en labspecialisten en dokters, gelijke vergrotingen en plattegronden, alles wat verdachten als haar Tommy misten. Het was zo'n ongelooflijk ongelijke strijd. Tenzij je geld had.

Of wanneer je enorm geluk had met de advocaat die je verdediging op zich nam.

'Goedemiddag, mevrouw Engles.' De advocaat voor de verdediging schreed naar het midden van de rechtszaal. Nu ze hem van top tot teen zag, kwam hij helemaal niet overeen met haar beeld van een advocaat. Hij leek meer op een footballspeler. Lang met brede schouders. Een formidabele kerel. Te oordelen aan de gelaatsuitdrukking van de getuige was zij dezelfde mening als Deidre toegedaan.

'Mijn naam is Jason Kolarich. Mag ik Alicia zeggen?'

'Ja, best,' zei ze. 'Mag ik Jason zeggen?'

Ze giechelde een beetje. Evenals enkele juryleden.

'Natuurlijk, waarom niet?' zei hij. De advocaat had geen aantekeningen bij zich. Hij stond amper een meter bij de getuige vandaan, maar had zich naar de jury toe gedraaid. 'Alicia, je hebt toch een relatie met een man genaamd Bobby Skinner, nietwaar?'

'Ja.'

'Bobby is de vader van je dochter.'

'Ja.'

'En Bobby is als ik het goed heb lid van een straatbende? De African Warlords?'

'Niet meer.'

'Nou, daar zijn we het misschien niet over eens, maar waar we het in elk geval wel over eens kunnen zijn is dat Bobby een Warlord *was*.'

'Yep, dat was hij.'

'En hij heeft daar nog vrienden. Hij trekt nog steeds met ze op, of niet?'

'Hij heeft er nog vrienden, dat klopt.'

'En mijn cliënt, Ronaldo Dayton, die zit bij de Black Posse. Is dat volgens jou juist?'

'Ja, Rondo zit bij de Posse.'

'En de Posse en de Warlords, dat zal je bekend zijn, die kunnen het niet zo best met elkaar vinden, of wel?'

'Nee, die kunnen het niet met elkaar vinden.'

‘Het zou de Warlords goed uitkomen als een lid van de Posse de bak indraaide voor deze schietpartij, denk je niet?’

‘Bezwaar,’ zei de openbare aanklager.

‘Toegekend,’ zei de rechter, een aantrekkelijke vrouw met lang grijs haar.

‘Je vriendje, Bobby, heeft jou opgedragen dit verhaal uit je duim te zuigen, of niet?’

‘Bezwaar.’

‘De getuige mag antwoorden.’

‘Bobby heeft me dat niet opgedragen,’ protesteerde de getuige.

De advocaat, Jason Kolarich, leek de ontkenning verwacht en zijn volgende zet al paraat te hebben. Hij knikte en zette een stap naar rechts. De jury leek hem aandachtig te volgen. Hij was een indrukwekkende verschijning in de rechtszaal en straalde een bedaard zelfvertrouwen uit waarmee hij iedereen voor zich in leek te nemen.

‘Je hebt verklaard dat je om kwart over twee ’s nachts benzine getankt hebt bij het Mobil-station.’

‘Ja. Ja, weet je, dat was omdat ik van die vrienden van me kwam en bijna geen benzine meer had en ik niet de volgende ochtend voor het werk wilde tanken omdat ik daar dan geen tijd voor had gehad.’

Kolarich knikte. ‘De bediende bij het tankstation – die heeft toch niet gezien wie Malik Everson heeft doodgeschoten?’

‘Daar weet ik niks van.’

‘Jij bent de enige getuige.’

‘Daar weet ik ook niks van.’

Kolarich glimlachte gemoedelijk. ‘Dat begrijp ik. Iets anders, toen je de eerste keer aan de politie vertelde dat je getuige van de schietpartij was geweest, was je niet echt duidelijk over waar je auto zich bevond – bij welke rij benzinepompen je tankte. Is dat juist?’

‘Ik... ik geloof niet dat we erover gepraat hebben.’

‘Oké, maar je zei niet: “Ik stond geparkeerd bij de meest westelijke rij benzinepompen.” Iets dergelijks heb je niet gezegd.’

‘Niet meteen, maar daar vroegen ze ook niet naar, weet je.’

‘Zeker, dat weet ik heel goed.’ Kolarich wierp een blik op de aanklager. ‘Want pas *nadat* jou die foto werd getoond van die tankwagen die het zicht op de straat bijna helemaal belemmerde, kwamen jij en de politie met een verhaal op de proppen dat je auto bij de meest westelijke rij benzinepompen stond.’